

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 529/2015
09.07.2015. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Бранка Станића, Гордане Ајншпилер-Поповић, Звездане Лутовац и Јелене Боровац, чланова већа, у парници по тужби тужиље Ј.Р. из К., коју заступа пуномоћник Л.П., адвокат из К., против туженог Здравствени Центар из Кладова, кога заступа М.Т., адвокат из К., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији туженог, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 бр. 3579/14 од 05.11.2014. године, у седници већа одржаној дана 09.07.2015. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог Здравствени Центар из Кладова изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 бр. 3579/14 од 05.11.2014. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Неготину, Судска јединица у Кладову П1 број 418/12 од 04.05.2014. године у ставу првом изреке усвојен је тужбени захтев и тужени обавезан да тужилци на име разлике између припадајуће и исплаћене плате по основу накнаде штете за период од октобра 2009. до јуна 2012. године исплати месечне износе ближе описане у овом ставу изреке са припадајућом законском затезном каматом. Ставом другим изреке обавезан је тужени да у корист тужиље уплати надлежним фондовима припадајуће доприносе за период и према износима досуђеним у ставу првом изреке. Ставом трећим изреке обавезан је тужени да тужилци на име парничних трошкова исплати износ од 39.800,00 динара са законском затезном каматом почев од 14.05.2014. године па до коначне исплате.

Апелациони суд у Нишу је побијаном пресудом Гж1 бр. 3579/14 од 05.11.2014. године у ставу првом изреке одбио као неосновану жалбу туженог и потврдио првостепену пресуду у ставовима првом и другом изреке. Ставом другим изреке преиначена је одлука о трошковима парничног поступка и обавезан тужени да тужилци на име трошкова парничног поступка исплати износ од 77.572,00 динара са законском затезном каматом од 14.05.2014. године па до коначне исплате.

Против другостепене пресуде тужени је изјавио посебну ревизију засновану на одредби члана 404. ЗПП због постојања различитих ставова истога

суда у предметима где је фактички у потпуности једнака правна и чињенична ситуација, те је потребно уједначити судску праксу. Приложио је две одлуке поступајућих судова у којима је тужбени захтев тужилаца одбијен.

Одредбом члана 404. ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11 ... 55/14) који се у конкретном случају примењује на основу члана 23. став 1. Закона о изменама и допунама ЗПП („Службени гласник РС“, број 55/14) прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности ове ревизије одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Одлучујући о посебној ревизији туженог Врховни касациони суд је закључио да у предметном поступку није потребно размотрити правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана нити дати ново тумачење права, нити је у овом спору потребно уједначавање судске праксе.

Нижестепене пресуде садрже одлуке о тужбеном захтеву које су донете у складу са усаглашеном судском праксом и израженим ставовима Врховног касационог суда о питањима права на једнаку зараду за исти рад и права на плату запослених у стоматолошкој здравственој заштити у вези са применом Закона о платама у државним органима и платама службеника и одговарајуће Уредбе о коефицијентима за обрачун и исплату плата у односу на ову категорију запослених.

Разлози нижестепених пресуда одговарају и схватању Уставног суда израженом у одлукама донетим у поступку оцене уставности и законитости Правилника о утврђивању елемената за обрачун и исплату зарада у служби стоматолошке здравствене заштите дома здравља (Уо-1499/2010) и решавању појединих уставних жалби.

То су разлози због којих Врховни касациони суд није прихватио одлучивање о ревизији туженог као о посебној ревизији.

Врховни касациони суд је испитао дозвољеност изјављене ревизије и применом члана 410. став 2. тачка 5. у вези са чланом 403. ЗПП и одлучио да ревизија туженог није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима када се тужбени захтев односи на утврђење права својине на непокретностима или потраживање у новцу, на предају ствари или извршење неке друге чинидбе ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужба је у предметном спору поднета 29.08.2012. године ради накнаде штете због мање исплаћене зараде у износу од 230.000,00 динара. Поднеском од 21.03.2014. године тужбени захтев је смањен на износ од 168.475,04 динара за који износ је тужбени захтев и усвојен а који на дан подношења тужбе представља динарску противвредност 1.430,85 евра. Како је вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде испод законом прописаног ревизијског цензуса ревизија туженог није дозвољена.

Ревизија није дозвољена ни по одредби члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП којом је прописано да је ревизија увек дозвољена ако је другостепени суд преиначио пресуду и одлучио о захтевима странака обзиром да се у конкретном случају преиначење односи само на трошкове поступка те се наведена законска одредба не примењује.

На основу изложеног и члана 413. ЗПП Врховни касациони суд је ревизију туженог одбацио као недозвољену.

**Председник већа - судија
Бранислава Апостоловић, с.р.**